

SHARON J. BOLTON

An aerial photograph of a boat's wake in dark, choppy water. The wake is a large, circular, white foam trail that curves around the boat. The water is dark blue/black, and there are scattered blue light effects throughout the scene. The title 'MRAZENÍ' is overlaid in large, bold, orange letters across the center of the image.

MRAZENÍ

VŠICHNI MÁME TAJEMSTVÍ. A NĚKTERÁ JSOU SMRTÍCÍ.

≡ KNIHA ZLIN

Mrazení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Sharon Bolton

Mrazení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SHARON J. BOLTON

MRAZENÍ

Copyright © Sharon Bolton 2023
Translation © Alena Byrne, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-646-1
ISBN e-knihy 978-80-7662-672-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-673-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-671-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Lexy, naše překrásné překvapení.
A také pro Jane a Lisu. Vítejte do rodiny.

První část

Náhlé zmizení Olive Andersonové

1

Žena u stolu byla jedna z nejnádhernejších bytostí, jaké kdy Olive spatřila. Vysoká a štíhlá, měla oči barvy safíru lemované hustými černými řasami a obočí tak dokonale tvarované, že ho musela nakreslit ta nejjemnější tužka. Ale bylo přirozené, jak Olive zjistila, když k ní přišla blíž. Rudé, výrazně vykrojené rty tvarem připomínaly luk boha lásky Kupidy.

Zatímco si Olive odskočila z jídelny, restaurace se zaplnila, dorazilo několik skupinek na vánoční večírky a v místnosti bylo nyní tepleji a rušněji. Což by neměl být problém, protože Olive si zabrala stůl ještě předtím, než odešla na toaletu, tedy až na to, že...

... na jejím místě seděla žena, kterou Olive nikdy předtím neviděla.

„Myslím, že sedíte u mého stolu,“ prohlásila Olive pevným hlasem, sice s úsměvem, ale zároveň tónem, který dával najevo, že nehodlá trpět žádné hlouposti.

Vetřelkyně byla o něco starší než Olive, tak kolem osmatřiceti. Černé vlasy měla ostříhané na krátko, ale pokud by byly delší, asi by se vlnily, zcela jistě ano, vysoko na čele tvořilo několik delších pramínků dokonalou lokýnku. Na sobě měla svetrík sladěný s barvou očí, a dokonce i uprostřed zimy

měla její pokožka zdravý opálený nádech někoho, kdo pracuje venku. Byla cítit chladným venkovním vzduchem. Pohlédla Olive do očí a vysoko nad dokonalou linkou obočí se objevily dvě vrásky.

„Vašeho?“ zeptala se.

Olive zachytila pátravý pohled jednoho z hostů, který se děl opodál a očekával konfrontaci, a sevřelo se jí hrdlo.

„Nechala jsem si na židli kabát.“ Pohlédla dolů na židli, na které seděla ta žena. „Tady na té.“

Žena se otočila dozadu, svésila koutky úst, pak se ostentativně shýbla, podívala se na podlahu a pod stůl, a poskytla tak Olive pohled na velmi dlouhé nohy těsně obepnuté džínami a na vysoké hnědé kožené kozačky. Ve stoje musela měřit téměř metr osmdesát.

Pohlédla znovu na Olive, v očích jí zajiskřilo, snad lumpárnou, možná nelibostí, a řekla: „Jste si jistá?“

No dobře, Olive musela uznat, že kabát nebyl nikde v dohledu, jenomže v něm přišla, bez kabátu by přes parkoviště u vedlejší budovy v žádném případě nepřešla. Ta mrcha jí kabát schovala, aby ukořistila poslední volný stůl.

„Pro vás, madam. Omlouvám se za to dlouhé čekání, musel jsem doběhnout do vinného sklepa pro další láhev.“ Číšník se zjevil jako ospravedlnění seslané šůry. Postavil na stůl velkou sklenici červeného vína, odsunul druhou židli u stolu a naznačil Olive, aby se posadila. „Dovolíte?“ zeptal se.

Olive dovolila, šťastná, že se po cestě sem vysprchovala a převlékla a vypadla dobře, protože z ženy sedící naproti ní prýštila sebejistota jako rozteklý sýr z grilovaného sendviče. Když si sedala, ucítila, jak se nohou lehce dotkla ženiných kozaček, a rychle se odtáhla.

„Kabát jsem vám odnesl, doufám, že je to v pořádku,“ pokračoval číšník. „Spadl ze židle a nechtěl jsem, aby na něj někdo šlápnul. Visí u baru, mohu vám ho přinést, jestli chcete.“

MRAZENÍ

„Ne, to je v pořádku, děkuji vám.“ Olive nespouštěla oči z ženy sedící naproti ní. V očekávání omluvy nadzvedla obočí, ale žádná nepřicházela.

„A pro vás, madam?“ zeptal se číšník.

„Skotskou se sodou,“ odvětila žena a Olivin pohled opětovala. „Ne moc ledu.“

Číšník si napětí mezi ženami buď nevšiml, nebo je úmyslně ignoroval. „Chápu, venku je ho až dost,“ řekl. „Máte vybráno?“

Teď Olive zaznamenala, že zatímco si odskočila, někdo dal na stůl jídelní lístky. Žena v modrém svetru zvedla ten, který měla nejbliž, a podala ho číšníkovi. „Roštěnou prosím. Nepropečenou. Hranolky navíc. A bez žampionů, mám alergii na houby.“

„Samozřejmě. A pro vás, madam?“

„Já nepatřím...“ spustila Olive. A málem vyhrkla: *Nepatřím k téhle ženské*, když ji zadržel náhlý pohyb.

Žena naproti ní se levým loktem opřela o stůl a podepřela si tvář palcem a prsteníkem tak, aby byl vidět snubní prstýnek. Modré oči potemněly, připomínaly teď barvu břidlice. Pohlédla dolů na Olivinu levou ruku, na prsten, který si Olive i po šesti měsících stále palčivě uvědomovala. A snad to zavinila její představitost, anebo víno, které předtím vypila na pokoji, ale neskrývala se v těch modrých očích hledících upřeně do jejích otázek? Nebo snad dokonce pozvání?

„Nejsem si jistá,“ pokračovala Olive. „Jaká je veganská varianta?“

Pokud číšník podivnou atmosféru u stolu konečně vycítil, v jeho hlase se to nijak neodrazilo. „Rizoto s grilovanou dýní a karamelizovanou cibulkou. Rozhodně doporučuji.“

Olive nebyla veganka. Netušila, proč se na to vůbec ptala.

„Dám si také roštěnou a hodně žampionů,“ podala lístek zpátky.

„A velkou láhev minerálky,“ řekla cizinka. „Manželka musí ráno brzy vstávat.“

Číšník s náhlým zájmem rychle přešel pohledem z jedné ženy na druhou, pousmál se a odešel.

Ticho. Uplynula vteřina, pak další. Olive otevřela ústa, aby řekla: *Na co si to tady sakra hraješ*, ale nevyšla z ní ani hláska.

„Jaký jsi měla den?“ zeptala se žena. „Vypadáš napjatě.“

Záhadná vetřelkyně se evidentně nehodlala stolu vzdát. A nebylo už náhodou pozdě, aby Olive požádala číšníka o jiný? Zejména, když právě dovolila, aby s ní ta žena mluvila jako se svojí manželkou?

„Všechno šlo, jak mělo?“ vybědla žena Olive k odpovědi.

Nebylo pravděpodobné, že by v restauraci měli jiný volný stůl, a jelikož Vánoce byly za dveřmi, nebyl volný stůl patrně k mání nikde ve městě. Vždyť za pokoj Olive zaplatila dvakrát tolik než jindy a měla napůl chuť se na to vykašlat – jenomže pomyšlení na další noc doma, další noc předstírání, že Michaela ráda vidí, ne, to prostě nebylo –

„Země volá manželku.“ Ženiny safírově modré oči se tomu žertu smály a v levé tváři se jí udělal díolíček.

Takže v zásadě jde o tohle – vážně teď Olive stojí o osamělou večeři v předvánočně nacpaném hotelu?

„V Carlisle bylo pěkně, jako vždycky,“ řekla. „V Lancasteru už tolik ne. Cesta sem byla dost ošemetná. Myslím, že do konce víkendu doprava v severní Anglii úplně zkolabuje.“

Čekala, až se žena zeptá, co dělá, bude chtít zjistit podrobnosti, zahájí obvyklý seznamovací tanec dvou neznámých. Až na to, že nebyly neznámé, v této podivné hře, ke které ji vyprovokovala, se znaly. Byly sezdané.

„A co ty?“ zeptala se a po chvíli návdavkem váhavě dodala: „Zlato.“ Znělo to divně a nešlo jí to přes jazyk. Její nová společnice v tom zjevně uměla chodit lépe.

MRAZENÍ

Žena si povzdychla, a dokonce zvládla vypadat znuděně. „Hartlepool má měsíční zpoždění, typický problémy s chlapama z Darlingtonu. Na druhou stranu ale inspekcí bezpečnosti a ochrany zdraví při práci prošli.“

Takže pracuje ve stavebnictví, dělá stavební dozor nebo bezpečnostní techničku na stavbách. Pochopitelně za předpokladu, že říká pravdu.

„A zase utekly lamy,“ pokračovala žena. „Budu si muset promluvit s Jimem, aby zvýšil ohradu.“

Třeba celý tenhle večer vypadl z nějaké podivné fantasy země? Třeba by Olive mohla předstírat, že je neurochirurgyně nebo astronautka, protože když už tu hru mají hrát, tak se do toho mohou pořádně opřít.

Hlavou se jí mihl obrázek. Michael sedí doma v pracovně, prokousává se skrz nekonečný seznam e-mailů od svých voličů, naštvane se zašklebí, kdykoliv někde v domě vypukne hlasitá hádka, a s obavou, že Olive odjela v tak hrozném počasí, občas zkontroluje mobilní aplikaci Najít, aby se ujistil, že v pořádku dorazila. Jedním z Michaelových oblíbených námětů byla rizika zimních období v severní Anglii.

Co to proboha Olive dělá, proč tady sakra flirtuje?

Na mobilu jí pípala doručená zpráva. Rychle mrkla na displej, ale nebyla od Michaela, jenom připomínka z posilovny, že si potřebuje prodloužit členství. A mezitím klábosí – o lamách.

„Jak daleko se dostaly?“ zeptala se Olive, když se číšník vrátil se sklenkou whisky na stříbrném podnose.

„Odklusaly pět kiláků po silnici, než nějaký řidič zavolal policii. Díky.“ Žena uchopila sklenku do pravé dlaně. „Chlapi z farmy je obklíčili a zahrnali zpátky.“

Takže jsou manželky a k tomu chovají lamy. Olive pocítila neznámé zašimrání v břiše, začátek nutkání propuknout v smích. „A jsou v pořádku?“ zeptala se.

Neznámá se podrbala na temeni a lokla si skotské. „Jsou v pohodě, ale nechme lamy lamami. Co tě tak rozhodilo?“

„Nejsem rozhozená.“

Žena se naklonila blíž. Olive znovu zachytila závan chladného vzduchu podmalovaný vůní připomínající granátové jablko, nebo možná santalové dřevo, ale už vyvanulou, jako by žena dorazila rovnou z práce, aniž by se předtím osprchovala nebo převlékla.

„Povídali, že mu hráli.“ Žena položila pití, ale nestrefila se na tácek, protože ani na zlomek vteřiny nespouštěla z Olive oči. „Máš zaťaté zuby, ramena vytažená až k uším a už si zase koušeš nehty.“

Olive rychle pohlédla dolů – nehty měla v hrozném stavu. A co se toho ostatního týče, no, sotva je překvapující, že je jako na jehlách, vzhledem k tomu, jakým směrem se večer ubírá. Možná je načase to utnout. Objedná si jídlo na pokoj, zavolá Michaelovi, přinutí se vrátit do normálnosti.

A jako kdyby žena vycítila, že se Olive chystá odpoutat, naklonila se blíž, až Olive cítila z jejího dechu whisky. Jejich vzájemná výměna by se komukoliv, kdo by je pozoroval, zdála intimní, hovor dvou žen, které se znají skrz naskrz.

„Hej.“ Žena ztišila hlas, aby je nikdo mimo stůl nemohl slyšet. „Je jenom jeden důvod, proč jsme si zamluvily pokoj v hotelu tak blízko domova.“ Rozhlédla se po hlučné místnosti a usklíbala se. „Takhle těsně před Vánocemi.“

Olive na okamžik málem zpanikařila. Ta ženská ví, kde bydlí. Ne, to není nemožné, prostě to uhádla díky náznakům Olivina severovýchodního přízvuku.

„Osvěž mi paměť,“ vyzvala ji.

„Abychom si mohly pořádně promluvit.“ Neznámá se pohodlně opřela do židle a znovu se chopila skleničky. „Povolení se vykecat, kotě. Předstírej, že jsem tvoje nejlepší kámoška. Vyklop to, všechno je povoleno.“

MRAZENÍ

A nebylo snad tohle přesně to, co Olive potřebovala? Vykecat se nejlepší kámošce? Až na to, že svým skutečným kamarádkám nemohla ani náhodou říct, že se všechna jejich varování a pochybnosti na sto procent vyplnily a že se, po šesti měsících manželství, od kterého ji všichni odrazovali, ocitla v bezvýchodné situaci. Ne, co potřebovala, bylo ulevit si naprosté cizince, kterou po dnešním večeru už nikdy nevidí.

Olive se naklonila blíž k ženě a byla ráda, že si před odchodem do restaurace vyčistila zuby. „Ta tvoje zatracená tchyně,“ zasyčela.

Podle očekávání se neznámá nejprve nechápavě zamračila a Olive vyčkávala, že se začne vyptávat na její volbu slov, která jí určitě musela připadat podivná. Ale namísto toho se žena ušklíbla, povzdychla si a pokývla hlavou, jakože uznává, že Olive má pravdu, ač je tento souhlas od ní možná nejojalní. Zatraceně, hrála to fakt dobře.

Olive na chvíli zauvažovala, jestli zmínka o Gwendoline nezafunguje jako příhodná připomínka reality a nevtáhne ji zpátky do jejího skutečného života, života s problémy, které je nutné řešit, ale uvědomila si, že se tam vracet nechce. Zatím ještě ne.

„Co udělala tentokrát?“ zeptala se žena.

Otázka, na kterou bylo skoro nemožné odpovědět. Pobývat v přítomnosti matky Michaelovy zesnulé manželky bylo jako pomalu krvácet k smrti z tisíce drobných oděrek. Gwendoline v podstatě nedělala nic, co by vydalo na oprávněnou stížnost, ale její taktika jedné mikroagrese vršené, den za dnem, na druhou, by vyčerpala každého. Skákala Olive do řeči, nechávala její oblečení na šňůře v dešti, nepředávala jí vzkazy od přátel, dokonce ani od manžela, práskala dveřmi, když spala po noční službě, nahlas nesouhlasně komentovala všechno, na co se Olive dívala v televizi. Výběr byl pestrý.

„Schovává mi poštu,“ rozhodla se Olive vybrat.

Neznámá se zamračila. „Cože dělá?“

„Když mi přijde něco poštou, na pár dní to schová a pak se dopis zčistajasna objeví, jako kdyby se pošta zpozdila.“

„Jak víš, že se pošta nezpozdila?“

„Protože se to stává moc často. Nikdy to nedělá, když jde o doporučený dopis, protože to se dá vystopovat. Neřekla jsem ti to, ale k narozeninám mi šest blahopřání přišlo pozdě. A já vím s jistotou, že všech šest bylo odesláno včas. Chtěla mi zkazit den.“

Olive slyšela, jak zvyšuje hlas, pomyšlení na události kolem narozenin ji pořád dopalovalo. A tohle vlastně pomáhalo jako nějaká ujetá forma terapie, dělalo jí dobře si někomu vylít srdce. Posledních šest měsíců toho v sobě dusila příliš.

„A holky nepomáhají.“ Olive cítila, jak v ní hněv bobtná. Když už jednou začala a otevřela stavidla, nebude snadné přestat.

„Jsou ještě malý,“ zkusila to žena. „Pro ně to taky není jednoduchý.“

Znova se náhodou trefila. Věk Oliviných nevlastních dcer nemohla znát.

„To chápu. Věděli jsme, že to tak bude. A jenom holky bych zvládla ukočírovat. Nejsou zlý, samozřejmě že ne. Ale Gwendoline – jak jen to říct – jako by je podporovala, dodávala jim kuráž. Když vidí, jak hrozně se ke mně chová, vědí, že to projde i jim.“

V ten okamžik nasadila neznámá naprosto vážný výraz dokonalé posluchačky.

„A já už toho mám dost. Abych byla upřímná, nechci se zítra vrátit domů.“

A nebyla to snad pravda?

„Tak co chceš, aby se stalo?“ zeptala se žena. „Co chceš, abych udělala?“

MRAZENÍ

Olive položila prázdnou sklenku na stůl. „Vím, že ty nic udělat nemůžeš. Věžíme v tom. Já v tom vězím až po uši.“

Ke stolu se blížil číšník s talíři s jídlem.

„Nepropečená roštěnka se žampiony pro vás, paní Andersonová.“ Číšník si vyhledal její jméno v záznamu hotelových hostů. Což bylo nevinně zdvořilé gesto, jenomže to znamenalo, že žena sedící naproti teď ví, jak se Olive jmenuje. „A pro vás bez žampionů, madam.“

„Vypadá to báječně, děkujeme,“ usmála se na něj Olivina falešná manželka.

„Budete si přát ještě něco?“ Zdálo se, že se číšník u stolu zdržuje déle, než bylo nezbytně nutné.

„To bude všechno, děkujeme.“

„Nechte si chutnat.“ Bleskově se na obě usmál, ještě okamžik prodlel u stolu a pak odešel.

„OK,“ řekla neznámá.

„OK, co?“

Žena uchopila vidličku a napíchla na ni hranolek. „OK, odstěhujeme se. Cokoliv chceš, stačí říct, to přece víš.“

Olive se málem nahlas nevesele rozesmála. Jako kdyby šlo noční můru, ve kterou se její život proměnil, tak snadno zaplašit.

2

První muž vyrazil vchodové dveře. Tělesnou stavbou připomínal buldozer a vypadal stejně nezastavitelný. Hodil si beranidlo na rameno, noční ticho pročísla hlasitá rána a vánoční věnec zdobený složitým vzorem z čemeřic, bílého bodláku a eukalyptu se na protest zhoupl a udeřil zpátky o dveře.

„Policie. Zásahová jednotka!“

„Policie. Držte se dál ode dveří!“

Beranidlo dopadlo znovu a pak ještě jednou, ovšem ani údery nedokázaly zcela přehlušit křik více než tuctu hlasů. Policejní zátahy nejsou klidné a tiché záležitosti.

Dubové obložení kolem zámku se roztříštilo a dveře se rozlétly dokořán. Po uši ozbrojený druhý muž v řadě bleskově vtrhl dovnitř, cestou shodil věnec z háčku a vrhl se doleva. Za ním následoval třetí, který prudce odbočil doprava. Vyložené dveře vedly do dobře osvětlené vstupní haly domu bohaté rodiny. Zbylým policistům čekajícím venku prudce bušila srdce a stoupala hladina adrenalinu v krvi, všichni členové zásahové jednotky hořeli nedočkavostí vtrhnout dovnitř.

Všichni až na jednoho.

Hluk zesílil.

„Policie, zásahová jednotka, ruce vzhůru!“

MRAZENÍ

„Policie, ukažte se nám!“

Pro jednoho z policistů to bylo poprvé, jeden z policistů by dal cokoliv za to, aby mohl být v mžiku zpátky u dopravní policie. Zhluboka se nadechl, chladný vzduch ho zaštípal v nose. Naposledy se rozhlédl zimní nocí. V ledovém vánku cítil slaný závan vůně Severního moře a pach kouře pálícího se dřeva z nedaleké farmy. Dům stál vysoko na kopci, ale jen pár světel pronikalo okolní temnotou. Nekonečná rozlehlá chráněná oblast rašelinišť North York Moors odsud ležela coby kamenem dohodil.

Čtvrtý muž vtrhl dovnitř a vyběhl po vyřezávaném dubovém schodišti.

Pátý muž, náš nováček, málem uklouzl na vánočním věnci ležícím na zemi. Ve zpoceně dlani pevně svíral pažbu útočné pušky Heckler & Koch G36. Druhou rukou hlavěň stabilizoval (víceméně), než znovu nabyl rovnováhu, a pak ustoupil na stranu. Příštích několik minut bude mít za úkol hlídat vchodové dveře a zajistit, aby nemovitost neopustil nikdo kromě kolegů.

Jednoduché, řekl si v duchu. Nic na tom není. Tohle ani já nemůžu podělat.

3

Hodinu poté, co Olive usedla ke stolu, cizinka stále neměla jméno. Neřekla jí ho, protože „manželka“ by ho pochopitelně znala, a pokud existoval nějaký způsob, jak ho nenápadně zjistit, Olive zatím nenapadl.

„Prozrad' mi tajemství,“ řekla neznámá, když dojedla. Olive mezitím zvládla sníst něco málo přes půlku své porce a ve zbytku jídla se štourala v marné snaze, aby toho vypadalo méně, než bylo. Zdálo se, že odmítáním jídla žaludek nesouhlasí s tím, co Olive dělá, ovšem s vínem žádný problém neměl, takže byl možná rozerván stejně jako zbytek Olive.

„Všechny můj tajemství znáš,“ odpálkovala ji Olive.

„Nemožné.“

Žena k ní natáhla dlaň. Jako ve zpomaleném filmu Olive sledovala, jak ruka – opálením prostupovaly pihy, konečky prstů byly drsné – míří k její tváři. Fascinovaně ji pozorovala jako zvířátko zkamenělé pohledem na svíjejícího se hada. Prsty se zlehounka dotkly její tváře, zastrčily jí za ucho uvolněný pramínek vlasů – a něžně jí přejely po krku.

„Líbí se mi tvoje ouška,“ řekla žena. „Jsou sexy. Ale to víš.“

V místnosti se najednou udělalo horko, alespoň to tak Olive připadalo, a kapky stékající po orosených tmavých okenních sklech Olive nepříjemně připomínaly čůrky potu,

MRAZENÍ

které jí za okamžik začnou tvrdohlavě stékat po zádech. Už nějakou chvíli si chtěla sundat svetr, ale bála se, jaký by tím vyslala signál. Svlékání naznačovalo uvolnění, možná dokonce i touhu ukázat postavu.

Její spoléčnice žádné takové zábrany neměla – už před hodnou chvílí si modrý svetr sundala, přehodila ho přes opěradlo židle a odhalila přiléhavé černé tričko. Olive se urputně snažila na ni nedívat, ale i přesto si všimla plných, vysoce posazených ňader a maličkého tetování ve tvaru lasturky na ženině pravém rameni.

Chtěla se na něj zeptat, dokonce už i měla vymyšlená slova, jaká by za tím účelem použila, aniž by porušila pravidla hry – nikdy jsi mi neřekla, proč sis vybrala právě tohle tetování. Ale nevyslovila je, protože poznamenat cokoliv ohledně ženina těla, přiznat, že si ho všímá, se jí zdálo být za hranicí.

Šokovalo ji, když se přistihla při myšlence, jaké by to bylo cítit ta ňadra v dlaních.

„No tak,“ vyzvala ji neznámá. „Tajemství.“

Olive stále páčila pokožka na tváři a na krku. „Když ti ho povím, řekneš mi jedno ze svých?“ řekla po chvíli.

Žena pokrčila rameny. „To zní fér. Ty první.“

Čím začít? „Nesnáším tu loď,“ řekla.

Ženino obočí znovu vylétlo nahoru v předstíraném překvapení, i když Olive by mohla říct cokoliv – *už léta dělám pro britskou výzvědnou službu, pro MI5, v šestnácti jsem svedla svého učitele matematiky* – a ta cizinka by neměla ani tušení, jestli je to pravda, nebo ne. A uvědomovala si, že skutečnost, že se rozhodla říct pravdu, něco znamená.

„Už celé měsíce předstírám,“ pokračovala. „Protože vím, jak je to pro tebe důležité a jak moc pro tebe znamená, že to můžeme dělat společně, ale pokaždé, když vyrazíme na moře, se celá rozklepu. Dělá se mi zle, i když je moře, jak to říkáš,

jako zrcadlo, a když se loď nahne, už nevím, jak tomu přesně říkáš, nebo –“

„Nakloní,“ opravila ji neznámá a dala tím Olive najevo, že ať už je kdokoliv, o plachtění něco ví. A třeba to také nemá ráda, protože jí v té chvíli ztvrdl pohled a napjala svaly v obličeji.

„Jsem si jistá, že se převrhne a že se utopím a v těch chvílích tě nenávidím,“ pokračovala Olive. „Nesnáším tě za to, že mi věříš, když říkám, že mě to baví, a nesnáším holky za to, že jim to jde tak snadno, a nesnáším Gwen, protože neustále mele o tom, jak dobrá... no, však víš.“

Neví, v žádném případě nemůže, ale – bože – jaká úleva vyslovit ty pocity nahlas.

„Myslím, že o tomhle jsme si měly promluvit dřív,“ řekla žena.

A měla pravdu. Olive toho v sobě tolik dusila a její roztrpčení začínalo být toxické a všechno ohrožovalo.

„Jak bych ti mohla říct něco, kvůli čemu bys mě milovala míň?“ řekla.

Žena pootevřela ústa, aby utrousila nějakou otřepanou frází, kterou v tu chvíli Olive vážně nechtěla slyšet.

„Jsi na řadě,“ řekla, aby ji zarazila.

Neznámá si dávala na čas a Olive měla chvílku na to, aby si všimla, že bujaré slavící partičky se buď ztišily, anebo vytratily. Odněkud se ozývala taneční hudba a mnozí hosté se vydali zjistit odkud. V restauraci zůstaly stopy vánočních večírků – potrhané papírové čepičky, koberce s kašmírovým vzorem poseté zvlhlými zplihlými konfetami a fáborky, použité papírové ubrousky, bouchací vánoční crackery s vyvrženými vnitřnostmi a špunty od prosecca.

Po více než minutě se Olive už málem chystala ženu znovu vyzvat, když neznámá promluvila.

„Tohle jsem naplánovala.“

MRAZENÍ

Olive se napřímila, a cítila, jak jí tvrdne pohled. Takže hra skončila.

„Když jsem vešla, všimla jsem si, že sedíš sama. Když jsi pak vstala a odešla na záchod, tak jsem to prubla.“

„Proč?“ Takže se nejednalo o obyčejnou náhodu následovanou neškodným laškováním. Z nějakého důvodu, který zatím nebyl jasný, ale brzy vyjde najevo, to ta ženská celé naplánovala. A Olive vypila příliš mnoho vína.

„Protože když jsem tě viděla, bylo to jako by mi někdo sevřel srdce a zatřásl mi s ním,“ odpověděla žena. „A hlavou mi projela hrozně zvláštní myšlenka.“

Neptej se jaká. Už to zašlo moc daleko.

„Pomyslela jsem si: To je ona. Konečně.“

Olive si uvědomovala ruch v místnosti, zaměstnance poklízející stoly, ale nedokázala od ženy sedící naproti ní odtrhnout pohled. Čekala, až se v ní vzedme vztek a pobouření – s kým si sakra ta ženská myslí, že jedná –, ale čekala marně.

„Dáte si ještě něco?“ Číšník byl zpátky.

Olive ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Její společnost řekla: „Dvě brandy, prosím. Vezmeme si je na pokoj.“

„Samozřejmě.“ Nechal je samotné.

„Překračuju meze?“ zeptala se žena.

Ano, samozřejmě a hodně. Olive je vdaná a to, co s Michaelem mají, je příliš důležité, než aby to teď dala v sázku.

Jenomže byla tak nešťastná. A tak opilá. A tohle jí čím dál víc připadalo jako něco – nevyhnutelného.

„Sedmička,“ řekla Olive. „Naproti přes dvůr.“

Druhá žena vstala. „Přinesu ti kabát.“

4

Když dosud bezejmenná žena vyšla s Olive z restaurace do štiplavé temnoty, bezděčně rychle pohlédla na nebe. Měla pocit, že jí zima zalézá až do morku kostí a jako žiletky se jí zařezává do nosních dírek a do krku. Zatímco jedly, napadlo dalších pár centimetrů sněhu.

Vedla Olive pod paží, aby na kluzké cestě neuklouzla, a z té blízkosti cítila její parfém, bohatou sladkou vůni. Olive voněla jako Vánoce.

Nemohla uvěřit, jak snadné to bylo. Kdyby Olive zůstala sedět, měla v plánu k ní omluvně přijít, vysvětlit jí, že v restauraci není žádný volný stůl a zeptat se, jestli by jí moc vadilo, kdyby si přisedla. V kapse bundy měla knihu, o které – díky, facebooku – věděla, že ji Olive četla a zbožňuje ji. Měla v plánu ji vyndat a předstírat, že je začtená, prezentovat se jako zdvořilá a ohleduplná, přesný opak nebezpečí.

Pak by se konverzace začala odvíjet nesměle, váhavě. Prohlásila by, že je také zdravotní sestra, měla svou historku dobře promyšlenou a připravenou, aby našly společnou půdu. Olive však místo toho vstala od stolu a odešla na toaletu a pak se objevil číšník, zvedl její spadlý kabát a odnesl ho.

Dosud bezejmenné ženě se zdálo, že to sám osud jí nahrává, a aniž to složitě promýšlela, zamířila rovnou ke stolu,

MRAZENÍ

posadila se na protějšší židli a několikrát se zhluboka nadechla, aby vypadala nenuceně.

Tak snadné. Myslela si, že Andersonovi mají problémy – jistě, za daných okolností je museli mít –, ale pak se protrhla hráz a všechno se vyvalilo ven: hořkost, zklamání, frustrace a pod tím vším hluboká osamělost.

Trochu ji zaskočilo, jak moc chtěla, aby se jí Olive líbila. Andersonova manželka byla pochopitelně nádherná, to věděla i předtím. Viděla dost fotografií obou manželů. Neočekávala ale, jak zářivě krásnou bude mít pokožku, jiskru v zelených očích, hedvábný lesk vlasů. I když byla Olive unavená, dokonce vystresovaná, měla v sobě cosi přitažlivého.

Na tom ale nezáleželo. Příliš dlouho Olive Andersonovou nenáviděla, takže ji ani nenapadlo změnit teď plány. Olive dostane, co zaslouží.

5

Muž, který hlídal vchod do domu – Garry – cítil, jak mu do očí stéká pot. Věděl, že by to mohlo vypadat jako slzy, a tak pustil jednou rukou automatickou pušku a pot si setřel.

Hluk kolem byl téměř ohlušující. Dunění těžkých bot na kamenech, muži řvoucí rozkazy, křik nějaké ženy. Zvenčí se ozval rachot připomínající ohňostroj – odpálení výstražných náloží. Nějaký chlap, dokonce mohutnější a větší než Garry, cestou do domu zakopl a dupnul přitom Garrymu na nohu.

Garry nezaklel – nikdy nemluvil sprostě –, stačilo, aby jen slyšel někoho nadávat, a už mu naskakovala husí kůže, ale prudce se kousl do rtu, když mu do očí vhrkly skutečné slzy. Chlap oddusál dál, neomluvil se ani se neohlédl, a Garry ucítil v ústech pachutí krve.

Krev a slzy. Jak trefné.

Celý taktický policejní tým byl nyní v domě, včetně posil, které vešly zadem. Křik neustával, dveře se hlasitě rozlétały dokořán. Takový chaos a hluk byl úmyslný, měl obyvatele domu vyděsit a přimět je, aby se bez odporu vzdali.

Ovšem nezabíralo to jenom na obyvatele domu.

Garry se pevně tiskl k vnější zdi a říkal si, že už to brzy skončí a že jediné, co musí udělat, je hlídat vchod, a že se nic – vůbec nic – nemůže zvrtnout.

6

Kráčely přes dvůr, Olive se opírala o ženino rámě. Zem pokrývalo několik centimetrů sněhové pokrývky. Z otevřeného okna baru duněla vánoční píseň, hlas zpěváka se téměř ztrácel v opileckém falešném přízvukování dalších padesáti hlasů. Procházely těsně kolem a ovanul je těžký páchnoucí vzduch. Do sklenice, kterou Olive držela v ruce, padaly sněhové vločky a při styku s brandy tály.

Olive cítila, jak se jí situace vymyká z rukou, jako by plula na vlně osudu. Jistě, byla opilá, ale ne natolik, aby nevěděla, co dělá, když si do pokoje pozvala naprosto neznámou ženu. Bylo to něco nového, něco, co dosud nezažila. Děsivé a velmi vzrušující.

Odemkla klíčem dveře samostatně stojícího ubytovacího křídla a vedla ženu na konec chodby. Patnáct krátkých kroků a s každým z nich si říkala, že ještě není pozdě, že se ještě může omluvit, říct, že si to rozmyslela, že si uvědomila, že to je ten nejhorší nápad na světě.

Ale Michael, holky, život, kterým se už šest dlouhých měsíců tak namáhavě vlekla, se jí pomalu vytrácel z mysli jako sen, který při procitnutí proklouzne mezi prsty, jako střípek vzpomínky z dětství či stará sépiově hnědá fotografie. Už jí nepřipadal skutečný. Skutečné bylo tohle, vysoká

žena kráčející půl kroku za ní, která Olive venku zachytila, když uklouzla na sněhu, tak rychle, tak zkušeně, že ani nerozlily pití.

Pokoj byl cítit tou neznámou. Olive zachytila náznak vůně santalového dřeva a na okamžik se na prahu zarazila. To není možné, vůně té ženy se nemohla dostat dovnitř před nimi a přivlastnit si Olivin pokoj, stejně jako si právě její nositelka přivlastňovala Olive. Přiměla ji vejít dovnitř, zavřela dveře, sundala jí z ramen kabát a nechala ho spadnout na zem, vnořila dlaně do jejích vlasů a něžně pozvedla její tvář ke své.

„Konečně,“ zamumlala, sklonila se k Olive a políbila ji.

Tak jiné, bylo jediné, na co Olive dokázala v těch pár prvních okamžicích myslet. Michael, který se miloval jako divoké zvíře, by ji popadl v okamžiku, kdy by se za nimi zavřely dveře, prudce by si ji přitáhl, strhal by z obou šaty, aniž by se staral o to, že je poničí. Michael by polil její nahé tělo brandy, úmyslně ji nechal stéct do Oliviných intimních partií a pak by ji z ní slízal. Michael šukal jako pornohvězda – zběsile, ostentativně –, několikrát z jejího těla vystoupil a přesunul ji do další nemožné pozice, až nakonec asi po půl hodině hlasitě vyvrcholil.

Michael se nikdy nestaral o to, kdo ho při orgasmu uslyší, jeho dcery či matka zesnulé manželky, krávy ve stodole nebo pomocníci bydlící necelý kilometr od farmy.

Tahle žena byla jeho naprostý opak. Pomaličku Olive svlékala a líbala přitom každičkový kousek odhalené pokožky. Dávala si na čas, nespěchala, na dlouhé okamžiky přestávala, aby si Olive prohlédla, a pod jejími pátravými pohledy se Olive necítila jen nahá, ale i odhalená.

Tahle žena ji zvedla a něžně ji položila na postel, pak se také svlékla a přilehla si k ní. Pořád ale nechtěla nic víc než se na Olive dívat, líbat ji na rty a hladit ji po nahém těle.

MRAZENÍ

„Tak submisivní,“ zamumlala jí do ucha a Olive se to dotklo. Michaelův způsob milování jí téměř neumožňoval být aktivní. Nikdy nemohla udávat tempo a nějak časem zapomněla, jak se to dělá.

Tahle žena jí dala dost času na rozmyšlenou – dost času na to, aby vyskočila, popadla kabát a utekla z pokoje. Tahle žena způsobila, že to bylo to poslední, co Olive chtěla udělat. A když pak prsty té ženy vstoupily do Olivina těla, stejně pomalu a něžně jako dělala vše ostatní, Olive ji přestala s Michaelem srovnávat.

„Kdo jsi?“ vykřikla jen do temné místnosti.

Odpovědi se nedočkala.

7

Zásahová jednotka se dál hnala domem, historickou budovou z osmnáctého století, jako dvounozí hroši, samá lesklá čerň a prudká agrese, všichni odění v plné výstroji. Garry slyšel dusot nohou v horním patře. Obyvatele domu – podle zpráv výzvědné služby přinejmenším dva, ale mohlo jich být více – zatím nenašli.

Zátah na dům Howieho Trickse – mladšího bratra Stevieho Trickse, nechvalně proslulého kápa místního gangu organizovaného zločinu – byl původně naplánován na čtyři hodiny následující ráno, ale kvůli špatné předpovědi počasí proběhl dříve. Ve čtyři hodiny následujícího rána by mohla být silnice už nesjízdná a clevelandská policie měla tedy pramálo času na to, aby našla a zabavila ukradené zlato v ceně několika milionů liber a jeden velice cenný náhrdelník s rubíny a diamanty, nedávno ukradený z výstavní síně Sotheby's – neblaze proslulý Kruh krve a slz.

Garry mrkl na hodinky. Od začátku operace uplynulo osmnáct minut, ale jemu to připadalo jako celá věčnost. Přemýšlel, a nebylo to poprvé, co ho pro všechno na světě přimělo, aby prodělal speciální výcvik a získal tak oprávnění nosit zbraň.

8

Zdávalo se, že si neznámá na chvíli zdřímla. Olive ležela vedle ní a čekala na pocit studu, který se nutně musel dostavit. Šílenství skončilo, divoká touha ukojena. Pomsta manželovi, reakce na to, čím se její život stal – protože teď jasně chápala, že o nic jiného nešlo –, byla dokonána.

Je to hanba, ten bodavý pocit v hrudi, nutkání na zvracení?

Olive se opatrně vysoukala z postele v obavách, aby ženu neprobudila, i když věděla, že zanedlouho ji stejně bude muset probudit a poslat pryč, protože brzy ráno bude volat Michael. Bylo zcela vyloučené, aby mluvila se svým mužem a ležela přitom v posteli s nahou ženou. Michael používal FaceTime, bude chtít virtuální prohlídku pokoje, bude chtít vědět, jaké spodní prádlo má Olive na sobě.

Co to sakra udělala?

Olive se opatrně plížila kolem rozházeného oblečení a tašky s věcmi na přespání, kterou pořádně nevybalila. U dveří zahlédla svoji kabelku. Za chvíli ji někam schová. Nemůže riskovat, aby o ní ta žena zjistila něco bližšího. Musí zůstat jen anonymní paní Adersonovou. Ani své křestní jméno jí neřekla.

V koupelně si došla na záchod, napila se vody z kohoutku a otřela si pot z těla, sprchu zatím zavrhla. Tekoucí voda by

ženu v pokoji probudila. Kromě toho se plánovala osprchovat, až odejde a ona bude moct ze svého těla smýt veškeré její stopy.

Vtom se zachvěla, jak jí náhle projela vzpomínka na milování. Byl to úžasný sex, jemný, provokativní, dráždivý a mučivě pomalý, a tenký šílený hlásek v hlavě jí našeptával, aby vklouzla zpátky do pokoje a do postele a celé si to zopakovala.

Dost. Teď tu ženu vzbudí, vysvětlí jí, že musí odejít, že pro ni v Olivině životě není místo. Pochopí to. Navíc je taky vdaná.

Na to Olive zapomněla. Neznámá je vdaná, má tedy co ztratit, stejně jako ona. Zalila ji vlna úlevy.

Omotala si kolem těla osušku a otevřela dveře koupelny. Nesnažila se být potichu, protože bylo načase vstávat.

Lustr v pokoji byl rozsvícený. Žena byla vzhůru. A nejnem vzhůru, úplně oblečená právě zapínala Olivinu cestovní tašku. Otočila se, zdálo se, že se zhluboka nadechla, a pak řekla: „Obleč se. Odcházíme.“

Tohle byla jiná žena – a přesto se nic nezměnilo, vypadala úplně stejně.

„Co?“ Olive k sobě přitáhla ručník a byla vděčná, že má na sobě alespoň něco. Ta druhá byla už i obutá a Olive to trochu připomínalo takové ty sny, kdy se najednou ocitnete nazí uprostřed davu.

Nezměnilo se nic, kromě očí té ženy. Teď byly ledově chladné, pohled měla tvrdý jako křemen.

A pak ten notebook. Otevřený notebook na prádelníku u dveří, který nepatřil Olive. Co se to dělo?

Olive najednou pocítila v těle chlad a tíhu, jako by měla v břiše mokrá jíl.

„Odhlášíme se z hotelu.“ Ledový pohled byl najednou vyhubý. „Sbal si všechno z koupelny a obleč se. Teď, Olive!“

MRAZENÍ

Řekla jí jménem. Olive neznámé své jméno neřekla. Najednou se jí zmocnil strach.

„Nebudu to říkat dvakrát,“ pronesla žena.

Olive našla ztracený hlas. „Nikam nejdu. Hned odsud vypadni.“

Žena si povzdychla a udělala krok směrem k notebooku. Stiskla mezerník a obrazovka se rozsvítila. Objevila se na ní fotografie vyfocená přímo tady v pokoji. Ony dvě. Jak se líbají.

Ne, fotografie ne, video. Dole na obrazovce Olive viděla lištu s informacemi. Video, které trvalo více než dvacet minut.

„Některé části jsou trošku tmavé, ale je dost dobře vidět, že ta žena, povětšinou nahá, jsi ty, a osoba, která tě píchá, není Michael Anderson, zvolený člen parlamentu pro Middlesbrough South a East Cleveland.“

Místnost už nepůsobila světle, z rohů se linula temnota.

„Chceš se na kousek mrknout?“ zeptala se žena.

Olive zavrtěla hlavou, ale žena to neviděla a patrně by to stejně bylo jedno. Přetočila záznam asi do polovičky a stiskla přehrávání.

Hlava neznámé se nacházela mezi Olivinýma nohama, dlaně dlouhých natažených rukou svíraly její ňadra. Olive měla pokrčená kolena, nohy zvednuté nahoru a chodidla na ženiných ramenou. Ruce natažené za hlavu svíraly čelo postele, ústa byla otevřená v němém stonu.

„Dala jsem sem tři kamery,“ řekla žena Olive. „Nad garž, na čelo postele a za lampičku na prádelníku. Vloupala jsem se ti do pokoje, když jsi šla na večeři.“

Proto pokoj voněl jako ona. A navíc Olive i varovala. *Tohle jsem naplánovala.*

„Mám tě natočenou ze všech úhlů, Olive, a musím říct: blahopřejmu k velmi dobrému výkonu.“

Olive vběhla zpátky do koupelny, naklonila se nad toaletu a všechno z ní vylétlo ven. Při posledním dávení si uvědomila, že žena stojí přímo za ní.

„Máš pět minut,“ řekla. „Obleč se, dobal si a pak se odhlásíme. Na recepci vysvětlíme, že musíme okamžitě odjet kvůli náhlé rodinné záležitosti. Zaplatíš účet a pojedeme tvým autem.“

Olive se nehýbala.

„Pět minut, Olive. Pak to dám na internet.“

9

Řídila neznámá. Olive pochybovala, že by to dokázala, i kdyby toho tolik nevyčila. Příliš pozdě si vzpomněla, že druhá žena pila velmi střídmě. Olive byla předtím opilá, cizinka nikoliv.

Teď, uvězněná v paralelním světě, ve kterém se noční můry stávají skutečností, už se necítila opilá. Úplně vystřízlivěla.

Hexham byl malé městečko a rychle ho nechaly za zády a zamířily na sever do bílé noci. Neznámá řídila rychle, jako by tak dokázala předhonorit nápor sněhu, jehož bílé jazyky se plazily stále blíž do středu silnice. Jela agresivně, brzda plyn, vzpřímeně seděla za volantem a plně se soustředila na silnici před sebou. Nemluvila.

Rádio měla ztlumené a zesilovala ho jenom, když vysílali informace o dopravní situaci. Většina souvisela s počátek: neprůjezdné silnice, silnice uzavřené kvůli bezpečnosti, uvízlá či nabouraná vozidla.

Když se blížily k první vesnici jménem Acomb – maličkému hnízdu s jednou hospodou –, Olive se přinutila promluvit. Jenom pár slov. Jednoduchá otázka.

„Kam jedeme?“

Neznámá nespouštěla oči ze silnice. „To se brzo dozvíš.“

Olive netušila, jestli je zjištění, že nejedou daleko, dobrá, nebo špatná zpráva. Věděla jenom, že stud v její hlavě nahradila hrůza. Co to sakra udělala, že s ní nastoupila do auta?

Hodiny na palubní desce oznamovaly, že je dvacet minut po desáté. Tou dobou už býval Michael na cestě domů z Londýna a vždycky jí z auta telefonoval. Jenomže žena jí sebrala mobil, vypnula ho a strčila do vnitřní kapsičky své tašky, která ležela spolu s Olivinou v kufru auta.

Olive uvažovala, kdy – a jestli vůbec – si o ni začne Michael dělat starosti.

Na okraji vesnice byly semaforey a musely zpomalit. Olive rychle pohlédla na dveře auta.

„Ať tě to ani nenapadne,“ varovala ji žena, aniž spustila oči z červené na semaforu před nimi.

Jenomže Olive to napadnout muselo, mohla to být její jediná šance. Odváží se? Vyskočit z vozu, rozběhnout se do vesnice a začít volat o pomoc, jakmile popadne dech.

Udělala ohromnou chybu. Tam v hotelu nepřemýšlela. Zpanikařila a nechala se zatáhnout do něčeho nebezpečného. Tahle ženská je nebezpečná. Musí se od ní okamžitě dostat pryč.

Posunula ruku k zapínání bezpečnostního pásu.

Na semaforu naskočila oranžová.

Teď. Uchopila kliku.

Neznámá prudce dupla na plyn. Pneumatiky proklouzly, vůz se na zlomek vteřiny roztančil po silnici a pak prudce vyrazil dopředu těsně před tím, než na semaforu naskočila zelená.

„Nechtěj mě naštvat,“ řekla cizinka.

10

Na tu otázku Garry pochopitelně odpověď znal. Když dvakrát neudělal zkoušky na detektiva (a bylo mu naznačeno, aby se už neobtěžoval), potřeboval se něčeho chytnout, a tak se přihlásil do výcviku pro policisty oprávněné nosit zbraň. Nebylo to ani těžké, prostě se musel jen naučit, jak zacházet se zbraněmi a pečovat o ně, projít trochou výcviku pro boj zblízka beze zbraní a naučit se něco o první pomoci, kterou už ostatně poskytnout uměl. Vynikal ale v řízení – zadržovací strategie a taktika stíhání a násilného zastavení vozidla – a osvědčil se dokonce i jako slušný střelec, jakmile tedy přestal myslet na to, jak by se vypořádal s tím, kdyby měl před sebou lidskou bytost, a ne cvičný terč.

Tenkrát mu to přišlo jako dobrý nápad a jeho otec konečně dostal něco, s čím se mohl chlubit před kamarády, bývalými policisty, v golfovém klubu.

Někde v domě se rozštěkal pes. Tricksovi měli dva rotvajlery a mluvilo se o tom, že když budou moc agresivní, zastřeší je. Garry byl rád, že ten štěkot slyší, a protože zatím nezaleschl žádné výstřely, usoudil, že to patrně nebylo nutné. Nemusel být žádný génius, aby uhodl, kdo by dostal nařízeno se o mrtvé psy postarat.

Ve vysílače zapraskalo. „Máme Howieho Trickse. Právě vychází.“

Zdalo se, že se místnost během několika vteřin zaplnila. Garry zaslechl, jak někde poblíž někdo křičí nějaké povely, a pak už vedli Howieho Trickse v poutech dovnitř. Byl to běloch kolem čtyřicítky, díky dovoleným v exotických krajích v zimě opálený. Na několika prstech, obou zápěstích, a dokonce i na krku se mu blyštelo zlato.

Navzdory všem těm šperkům a stylovému oblečení z muže jistým způsobem vyzařovalo tiché zlo. Nestavěl se na odpor, ale úmyslně se pohyboval pomalu. Smysly vnímal zmatek ve svém domě a pomalu otáčel hlavou ze strany na stranu jako ještěr pátrající po další potravě.

„Kde je moje žena?“ zeptal se a nepotřeboval zvyšovat hlas, aby ho bylo slyšet. „Co jste vy zasraný kretení udělali s mojí ženou?“

Garry se málem otrásl odporem, sprostá slova vážně nenasáhl.

„Pověz nám, kde je to zlato, Howie,“ opáčil vedoucí zásahovky. „A ten pěkněj rubínovej náhrdelník.“

„Netuším, vo čem mluvíte.“

Howie Tricks si vydělal celé jmění překupnictvím zlata, často – ačkoliv se to nikdy neprokázalo – získaného z velmi pochybných zdrojů.

„Odvedte ho odsud,“ nařídil seržant.

Trickse odvedli, ale cestou si ještě stačil povšimnout muže, který hlídal vchod do jeho domu, muže, který měl pořád na podrážce kus vánočního věnce.

Garry měl na sobě plnou taktickou zásahovou uniformu včetně přílby a masky, která mu zakrývala spodní část obličeje. Přesto však na sobě palčivě pocítil Tricksův upřený pohled. Ledový pohled modrých očí. Garry se pokusil potlačit zachvění a v očích druhého muže zahlédl záblesk uspokojení, když se mu to nepodařilo.

11

Hodiny na palubní desce ukazovaly půl jedenácté. Olive neviděla měsíc ani hvězdy. Také světla pouličních lamp už dávno nechaly za sebou, ale jako by sněhová pokrývka vyzařovala vlastní záři, která změkčovala temnotu. Zaoblená linie stromů, která se rýsovala proti šedému nebi na konci veliké bílé pláně po jedné straně silnice, naznačovala blízkost řeky. Projely vesnicí Wall, barevná světla vánočního stromu na návsí Olive připadala jako symbol světa, do kterého už si nezaslouží patřit.

„Kdo jsi?“ Olive překvapilo, jak klidně zněl její hlas.

„Špatná otázka.“

Olive otevřela ústa, aby jí patřičně odsekla, ale včas se zarazila – nedopřeje téhle ženské, aby bylo všechno po jejím. Koutkem oka vnímala, jak na ni neznámá rychle pohlédla. A znovu.

Nakonec druhá žena promluvila. „Správná otázka zní: Co chci?“

„Předpokládám, že to má něco společného s mým mužem,“ řekla Olive.

Tichý zvuk, něco mezi zasmáním a pohrdavým odfrknutím.

Musí se to týkat Michaela. Většina členů parlamentu jsou kontroverzní osoby. Řadě voličů se jejich politika nelíbí, další

si hýčkají osobní bolítky související s problémy, které nedokáže vyřešit oficiální dopis na hlavičkovém papíře. Jenomže Michael dokázal urovnat víc problémů než většina ostatních. A to až do té míry, že se o něm dalo říct, že je i přes své postavení poslance oblíbený.

Venku pořád chumelilo, takže stěrače musely běžet naplno. Po obvodu okenních skel se tvořila silná vrstva bílé námrazy a s každou uplynulou minutou zmenšovala výhled do okolní krajiny.

Hudbu v rádiu přerušila aktuální informace o dopravě. Dálnice A69 směrem na sever je zablokovaná a policie radí, aby lidé nikam nejezdili, pokud to není nezbytně nutné, a zůstali raději doma.

Když zprávy skončily, Olive řekla: „Jak jsi věděla, že budu dneska večer v Hexhamu? A zrovna v tom hotelu?“

Nic kromě lehkého ohrnutí rtů.

„Naplánovala jsi to. Sama jsi to řekla. Nemohla jsi mě celé týdny sledovat a čekat, až se naskytne příležitost.“

Pořád nic.

„Někdo ti řekl, kde budu.“ A s tím poznáním svíravý pocit v Olivině žaludku zesílil natolik, že hrozilo, že z ní vymáčkne život. „Kdo?“

Neznámá se tiše zasmála. „Víš, co se říká, Olive? Přátele si drž u těla, nepřátele ještě blíž.“ Pohlédla na ni a nebezpečně dlouho se jí dívala do očí, vzhledem k rychlosti, jakou jely. „Zdá se, že ty sis svoje nepřátele držela ale opravdu hodně blízko.“

12

Žena, jež stále zůstávala bezejmenná, cítila, jak jí mezi lopatkami stéká pot – studený a lepkavý. Vůz už několikrát málem uvázl. Buď tady na severu sněžilo víc, nebo se podél živých plotů lemujících silnice vytvářely sněhové jazyky. S každým proklouznutím pneumatik, zacouváním a následnou snahou dostat kola znovu do záběru cítila, jak v ní narůstá vztek. Ztuhlýma a zmrzlýma rukama svírala volant tak pevně, až měla pocit, že když ho pustí, zůstanou jí prsty zatnuté jako drápy.

„Jak jsi to věděla?“ zeptala se Olive s pocitem, že od chvíle, kdy naposledy promluvila, uplynula celá věčnost.

„Jak jsem věděla co?“

„Že dovolím, abys mě svedla.“

Neznámá to riskla, na chvíli znovu odlepila oči od silnice a pohlédla na Olive. Něco v jejím chování se změnilo. Už neměla v očích pohled králíka zkamenělého před čelními světly auta, ale zdála se spíš našťvaná. Neznámá se rozhodla, že se jí tak líbí víc – ve skutečnosti cítila jisté rozčarování z toho, jak snadno se jí předtím Olive vzdala.

„A já měla za to, že to tys svedla mě,“ řekla.

„Krávo blbá.“ I tón hlasu měla Olive drsnější. „Ať to bylo, jak chce, jak jsi věděla, že k tomu dojde? Co kdybych tě

poslala do háje, nebo si sedla k jinému stolu, nebo odešla na pokoj a objednala si jídlo tam? Jak jsi věděla, že budu tak opilá, tak pitomá a tak zoufalá, že si pustím k tělu takovou slizkou mrchu, jako jsi ty?“

„Au.“ To vážně bolelo.

„No tak, jak?“

„Nevěděla jsem to. To, že to s tebou šlo tak hladce, byl nečekaný bonus.“

V okamžiku, kdy ta slova vypustila z úst, jich zalitovala.

„Omlouvám se,“ řekla.

„Jdi do hajzlu,“ ucedila Olive.

„Ale abych zodpověděla tvoji otázku, měla jsem záložní plán. Několik benzodiazepinů v kapse bundy. Měla jsem v plánu ti je tajně hodit do pití, ovšem po pěti minutách už jsem věděla, že to nebude nutné.“

Ticho. Pak Olive řekla: „Rohyplol?“

Klasická droga používaná pro znásilnění. „Ještě žes pila červený. Víš, že teď do něj výrobci přidávají modrou barvu? Ve sklence chardonnay je snadno rozpoznatelný.“

Olive na okamžik zavřela oči. „Proč? O co tady sakra jde?“

Vtom něco přeletělo těsně před autem a obě se vyděsily. Byl to jenom pták, ale neznámá nepočítala s tím, že bude tak nervózní.

„Teď ne, Olive. Jestli sis nevšimla, je dost ošidný v tomhle řídit.“

„Michael zavolá. Když nejsem doma, volá každý večer. Když se nedovolá, zavolá do hotelu.“

„A copak myslíš, že mu v hotelu asi tak řeknou?“

Neznámá počkala, až to Olive dojde. Její mlčení naznačovalo, že došlo. V hotelu mu řeknou, že odjela se svou manželkou.

13

Našli Howieho manželku Tinu Tricksovou. Tedy, zamkla se v koupelně v prvním patře a odmítala z ní vyjít navzdory žádostem, požadavkům, a nakonec rozkazům policistů stojících v chodbě před koupelnou. Skončilo to rychlým a hlučným vykopnutím dveří. Garry se o tom všem dozvěděl díky úryvkům konverzace, která se kolem odehrávala. Teď když zásahový tým zatkl Howieho Trickse i dva jeho společníky – ani jeden z nich nevykázal žádné známky ozbrojeného odporu –, se předchozí zběsilá mela zklidnila. A když byla nyní pod kontrolou i Tina, mohla prohlídka domu a okolí pokračovat metodičtěji.

Tinu Tricksovou, vysokou štíhlou ženu s hustou hřívou tmavě hnědých vlasů, přivedli do haly bosou a v saténovém pyžamu meruňkového odstínu. Oběma rukama si k hrudi pevně tiskla nějakou plyšovou hračku.

„Tady si sedněte,“ řekla policistka, která ji přivedla a pak ji vmáčkla na polstrovanou lavici přímo naproti Garrymu. „Potřebujete se obout. Kde máte boty?“

„Polib mi,“ odvětila Tina, přitáhla si nohy pod sebe na lavici a celá se schoulila kolem plyšáka, kterého držela v náručí.

„Tak já se po nich kouknu,“ povzdechla si policistka. „Co kdybyste zatím přemýšlela, kdy jste naposledy viděla ten